

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání soudcem zpravodajem Vojtěchem Šimíčkem ve věci ústavní stížnosti stěžovatelek **1) Petry J** , bytem , **2) Ivy M** , bytem **3) Marie R** , bytem o a **4) Hany Š** , bytem , všech zastoupených Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 3 Tdo 1428/2015-34,

t a k t o :

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Ústavní soud obdržel ústavní stížnost, jíž se stěžovatelky domáhají zrušení v záhlaví označeného usnesení Nejvyššího soudu, kterým byla k dovolání nejvyššího státního zástupce podle ustanovení § 265k odst. 1, 2 trestního řádu zrušena usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2015, sp. zn. 61 To 29/2015, a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 9. 2014, sp. zn. 6 T 136/2013, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Současně Nejvyšší soud Obvodnímu soudu pro Prahu 2 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

2. Stěžovatelky zejména namítají, že trestní stíhání má být vedeno přiměřenou dobu a pokud tomu tak není (jako v daném případě), bývá trest ukládán za skutek, ke kterému došlo ve zcela jiné životní etapě obviněného a naopak zprošťující rozsudek není s to reparovat mnoho let trvající trestní stíhání. V případě stěžovatelek se přitom jednalo o trestní stíhání za skutky spíše bagatelní. Zastavení trestního řízení z důvodu jeho nepřiměřené délky je proto důsledkem aplikace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod

3. Ještě předtím, než se Ústavní soud může zabývat materiální stránkou posuzované věci, je vždy povinen přezkoumat splnění podmínek řízení o ústavní stížnosti. Jen v případě, že návrh splňuje všechny zákonem stanovené procesní náležitosti, se jím totiž může zabývat také věcně. V nyní projednávaném případě nicméně Ústavní soud zjistil, že ústavní stížnost je nepřijatelná.

4. Podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. e) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) Ústavní soud mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne návrh, je-li nepřipustný, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu je ústavní stížnost nepřipustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje (§ 72 odst. 3 citovaného zákona); to platí i pro mimořádný opravný prostředek, který orgán, jenž o něm rozhoduje, může odmítnout jako nepřipustný z důvodů závisejících na jeho uvážení (ustanovení § 72 odst. 4 téhož zákona).

5. Jedním ze základních znaků ústavní stížnosti, jakožto ochrany ústavně zaručených základních práv a svobod, je totiž její subsidiarita. Ústavní stížnost tak lze podat pouze tehdy, pokud byly před jejím podáním vyčerpany všechny prostředky, které zákon k ochraně práva poskytuje, což znamená, že musí být nejen podány, nýbrž musí o nich být též rozhodnuto. Takovým prostředkem se podle ustanovení § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení [viz usnesení sp. zn. II. ÚS 207/05 ze dne 31. 5. 2005 (U 12/37 SbNU 747); veškerá judikatura zdejšího soudu dostupná též z: <http://nalus.usoud.cz>]. Povaze řízení o ústavní stížnosti by totiž odporovalo, pokud by s ním paralelně probíhalo ve stejné věci řízení před obecnými soudy.

6. V nyní projednávané věci Ústavní soud shledal, že napadené usnesení Nejvyššího soudu je sice konečné v tom smyslu, že proti němu již stěžovatelky nemohou brojit žádným dalším opravným prostředkem, nicméně v jeho důsledku ještě nedochází k zásahu do práv stěžovatelky, kdy tento zásah by již nebyl reparovatelný v systému obecného soudnictví. Tímto usnesením se totiž „pouze“ zrušila předchozí rozhodnutí obecných soudů s tím, že řízení před nimi bude probíhat dále. To znamená, že stěžovatelky budou moci v tomto řízení uplatnit všechny námitky, které uplatňují nyní v ústavní stížnosti, a pouze nebudou-li srozuměny s výsledkem řízení před obecnými soudy a budou mít za to, že jimi dojde k porušení jejich základních práv a svobod, mohou následně zvážit podání nové ústavní stížnosti, která již bude věcně projednatelná, jelikož se nebude protivit shora zmíněnému principu subsidiarity (podobně viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. III. ÚS 2596/14, usnesení ze dne 3. 5. 2016, sp. zn. I. ÚS 1131/16, usnesení ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. II. ÚS 576/14, anebo usnesení ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 624/16, veškerá judikatura je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

7. Vzhledem k výše uvedenému, aniž by se Ústavní soud mohl zabývat meritem věci a vyjadřoval se k odůvodněnosti ústavní stížnosti, musel předložený návrh odmítnout podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu. Za této procesní situace již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť by to bylo zjevně neúčelné.

P o u ě e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 26. května 2016

Za správnost vyhotovení: Jana Kadlečková

Vojtěch Šimíček v. r.
soudce zpravodaj